

der virkelig behov for, at vi forholder os analyserende til situationen og forholder os forsigtigt til, hvad vi kan foretage os inden for det pågældende område.

Vi finder i Det Konservative Folkeparti, at de væsentlige fremskridt, der er opnået igennem de sidste ti år i bestræbelsen på at nedbryde de internationale handelsbarrierer, har været meget, meget vigtige for hele verden. At vi har fået sænket toldsatserne, at vi har fået lidt mere styr på statssubsidierne, er – og det siger jeg også til Enhedslisten – et gode for den frie handel.

Men det betyder ikke, at bekæmpelsen af protektionismen er ophørt. Protektionismen vil være sejlivet, og vi vil møde den overalt, når vi taler verdenshandel. Men vi har jo den fordel som et lille land placeret i Vesteuropa, at vi har forskellige fronter, vi kan arbejde på. Det ene er jo også omhandlet i forespørgslen, forhandlingerne i EU, hvor vi har det indre marked, og efter at Uruguayrunden er afsluttet på det globale plan, har vi fået etableret et mere sikkert system, et stærkere system at arbejde for den frie handel i.

Hvis vi tager det indre marked, har vi her virkelig muligheden for at gennemføre en effektiv frihandel. Men det har jo også vist sig ved etableringen af det indre marked, etableringen af ensartede regler, at så er der kommet andre spørgsmål op, som vi har været nødt til at forholde os til. Det har været spørgsmål om miljøet, det har været spørgsmål om sociale arbejdsregler. For det er indlysende, at man ikke kan have frihandel, hvis man ikke samtidig sikrer sig imod dumping på to så væsentlige områder. Det kan forværre situationen for den samlede befolkning, hvis man ikke sikrer sig nogle regler.

Men det har vi nået her. Derfor er den næste opgave på globalt plan at prøve at se, om vi kan gøre nogle små skridt. Men jeg må sige med det samme, at jeg tror, det er en lang, lang vej, vi bevæger os ud på.

Hvis vi tager spørgsmålene om miljøet og arbejdsmarkedsrettighederne i Verdenshandelsorganisationen, WTO, så bliver det noget, som mange lande, hvor der er meget, meget store forskelle, rige lande, fattige lande, vil få svært ved at kunne samles om.

Men jeg synes også, det er vigtigt, når vi tager fat i de her emner, at vi holder os for øje, at vi ikke selv er parate til at misbruge dem hverken i EU-sammenhæng eller i WTO – at det kræver disciplin. Der er, hvis vi tager det på EU-plan, af

og til tendenser til, når vi taler social dumping, sociale regler, at vi måske er parate til at misbruge dem, eller at i hvert fald et flertal i Folketinget er parat til at gå længere end det, der er behov for, hvis man alene kigger på færre vilkår for den frie handel. Det har desværre været tilfældet, da den nuværende regering i 1993 besluttede sig for at ændre f.eks. bananpolitikken.

Her er et klart eksempel på, hvordan man faktisk forfølger et andet mål end det at prøve at etablere frihandel. Vi har nu med Verdensbankens undersøgelse set, at det mål, man sagde man forfulgte, har man ikke nået. Man sagde, at man gerne ville hjælpe de fattige producenter i Afrika og i Caribien på bekostning af de fattige producenter i Latinamerika.

Hvad er så resultatet? Ja, resultatet er, at forbrugerne nu betaler 17 mia. kr. for bananerne, at de fattige producenter i Afrika og Caribien ikke har fået noget særligt ud af det, at de fattige plantagearbejdere i Latinamerika har tabt meget, og at de eneste, der har vundet noget, er importørerne af det pågældende produkt. Her ser vi klart, at man går imod frihandelen med nogle motiver, man måske tror på, men som viser sig ikke at fungere.

Derfor vil vi fra konservativ side sige, at vi går gerne ind i det her, og at vi gerne vil arbejde for den frie handel, og at vi også vil arbejde internationalt for, at vi får nogle regler, som gør, at man ikke kan dumpe den frie handel på nogle væsentlige område, men det forudsætter så også, at vi er ærlige både over for frihandelsprincipperne og så det, vi taler om her, miljøet og arbejdsmarkedsrettighederne.

Det er godt, at der i WTO er blevet nedsat en komité, der skal se på handel og miljø. Det er komplicerede spørgsmål, og vi skal være sikre på, at det, man så kan blive enig om, hvis man kan blive enig om noget, ikke er noget, der vil ramme de fattige lande som en boomerang.

For én ting er helt sikkert, og det er, at fattigdom forbedrer ikke miljøet. Det har ingenting med miljøet at gøre, tværtimod kan vi ved at lægge skrappe regler frem og prøve at påtvinge de fattige lande dem forværre deres situation i den internationale handel.

Men der er da veje, man kan gå, som det har været nævnt både af udenrigsministeren og af hr. Steen Gade – spørgsmålet om en international miljømærkning. Det var jo en vej, man kunne gå, hvor man tog højde for den internationale frie handel, samtidig med at man prøvede på at fremme noget via incitamenter for at få forbrugere til at reagere på markedet.